

Phần 7

Thứ Hai sau Lễ Phục sinh, Maryellen thức dậy, tinh thần vô cùng sáng khoái - mặc dù phải trải qua thêm một đêm trên ghế sofa. Cô nhớ những lúc được ngủ cùng chồng, nhớ những cử chỉ yêu thương, âu yếm mà họ dành cho nhau. Một khi đứa bé ra đời, cô thề sẽ không bao giờ ngủ trên ghế sofa thêm một lần nào nữa. Lễ Phục Sinh ngày chủ nhật thật tuyệt vời. Sau khi dự lễ ở nhà thờ xong, Joseph và Ellen - bố mẹ chồng cô - đã dẫn Katie đến hội trại săn tìm trứng Phục sinh. Katie vui sướng thu nhặt một giỏ đầy các quả trứng màu bằng nhựa. Con bé tự hào khoe kho báu của mình với Maryellen và sau đó là Jon. Chồng cô biến mất khi ông bà Bowman trở về nhà cùng với Katie.

Katie phải mất khoảng một tuần mới quen dần với bố mẹ Jon, nhưng ngay từ đầu, con bé đã nhận ra có tận hai người luôn đi hai bên nắm chặt ngón tay nhỏ xíu của nó. Joseph và Ellen quan tâm chăm sóc và yêu thương cô cháu gái hết mực. Katie đang phát triển tốt, và Maryellen sẽ mãi nhớ ơn sự có mặt kịp thời của họ.

Việc bố mẹ chồng đến thăm nom, giúp đỡ đã mang lại cho Maryellen sự bình ổn trong thời kỳ mang thai đầy rắc rối này. Mẹ cô và bố dượng Cliff cũng tương trợ cô rất nhiều, họ quyết định hoãn tiệc cưới lại đến sau khi em bé được sinh ra. Grace đến thăm Maryellen ít nhất ba lần một tuần và mang cho con gái nhiều sách từ thư viện, giúp cô đỡ buồn chán hơn.

Charlotte và vài bà bạn từ Trung tâm y tế Senior cũng ghé thăm Maryellen. Charlotte dạy cho Maryellen cách đan và cô nắm bắt một cách nhanh chóng. Dưới sự chỉ dẫn của Charlotte, cô đã bắt đầu đan được chiếc chăn em bé. Thế nhưng, không điều gì khiến đầu óc Maryellen thoát khỏi sự lo lắng về tình hình tài chính khó khăn khi mà giờ đây cô không thể làm việc kiếm tiền. Mà Jon không thể vừa làm việc vừa chăm sóc Katie và cô được.

Giờ thì ít ra anh cũng có thể dành cả ngày chụp ảnh và bán vài tấm cho báo Bản tin thời sự và mấy tờ báo khác trong thành phố, cũng như rửa ảnh ra lắp vào khung cung cấp cho các cửa tiệm tranh ảnh. Thậm chí anh còn xin việc ở vài nơi khác, nhưng vẫn chưa có tiến triển gì.

Sự có mặt của Joseph và Ellen đã tạo nên sự khác biệt rõ ràng như ngày và đêm. Jon không thể chối bỏ rằng hành động độ lượng của họ đã thay đổi mọi thứ, tuy vậy, anh vẫn tránh tất cả sự liên hệ với bố mẹ mình. Sáng anh đi sớm và gọi cho Maryellen mỗi tối trước khi về nhà. Cú điện thoại là tín hiệu báo cho bố mẹ anh biết rằng nên rút lui.

Maryellen rất buồn khi Jon quá lạnh nhạt với gia đình anh. Buồn và lo sợ. Nếu anh có chối bỏ và bất cần tình thương từ bố mẹ anh như vậy thì anh cũng có thể sẽ làm thế với cô và con gái họ.

Cô biết rất rõ lý do duy nhất Jon cho phép gia đình anh bước vào cuộc sống của anh, đó là vì lợi ích của cô và Katie. Anh không muốn thừa nhận sự giúp đỡ từ bố mẹ hoặc tỏ ra cảm kích họ. Ngay khi anh thông báo với Maryellen là anh đang trên đường về, họ liền thu dọn và rời đi. Anh phớt lờ sự tồn tại của họ. Maryellen cảm thấy lo sợ cho bố và mẹ kế anh.

Nghe tiếng bước chân Jon trên bậc thang đi xuống lầu khi bình minh vừa ló rạng, Maryellen mỉm cười. Khoảng hời gian riêng tư bên nhau của họ hôm chủ nhật lễ Phục Sinh thật đặc biệt và cô không muốn phá hỏng ngày hôm nay bằng bất kỳ sự hiểu lầm hay cãi cọ nào.

“Em thức rồi hả?”, anh thì thầm.

Cô gật đầu và chìa hai cánh tay ra trước anh. Jon bước đến, nằm xuống bên cạnh cô. Anh đặt hai tay lên bụng bầu căng tròn của vợ. Họ cười khúc khích và âu yếm, vuốt ve nhau.

“Sau khi em sinh con xong, anh sẽ không bao giờ ngủ mà thiếu em bên cạnh nữa”, anh nói, thả những nụ hôn âm nóng lên cổ vợ cho đến khi môi anh lướt lên môi cô. Họ đắm say, quện vào nhau trong những nụ hôn sâu và mãnh liệt. Rồi anh kéo dài giây phút nồng nàn này bằng cách dụi đầu mình xuống cổ Maryellen. Một lúc sau, anh thì thầm, “Anh nhớ khi em ngủ cùng anh quá”.

“Em cũng vậy”. Cơ thể anh quá thân thuộc và tràn ngập thương yêu với cô. Cô thích thú, đắm mê khi anh áp vào người cô. Nếu cô không thấy khó khăn, nặng nề thì có lẽ giờ họ sẽ ân ái. Mà cũng không còn bao lâu nữa, tất cả những chuyện này rồi sẽ qua đi và họ sẽ lại có những phút giây thăng hoa tuyệt vời, Maryellen tự nhắc nhở mình như thế. Cô phải lặp lại suy nghĩ đó suốt ngày dài, đêm thâu.

“Katie vẫn còn ngủ”, Jon bảo vợ.

“Ngày hôm qua con bé bận bịu lắm. Ôi Jon ơi, em không thể nào diễn tả được sự thân thiết và hòa hợp giữa Ellen với con bé”.

Chồng cô chột khựng người lại, hết như mọi lần khi cô đề cập đến bố mẹ anh. Maryellen chà chà lưng anh. “Anh có thấy giỏ trứng Phục sinh to đùng mà ông bà mua cho con bé chưa? Có cả một con thỏ bằng vải nhung và...”.

“Anh không muốn họ làm hư con bé”.

“Minh à, ông bà nào cũng thế mà”. Cô dừng lại. “Họ thương Katie lắm”, cô thì thầm. Không nói một lời, Jon nhào ra khỏi ghế sô-pha, đi vào gian bếp kế bên phòng khách và chuẩn bị pha cà phê. Cô nhìn anh xay cà phê rồi cho nước vào.

Lát sau anh nói vọng lên từ ngưỡng cửa, “Anh biết chuyện này sẽ xảy ra”, giọng anh đầy oán giận.

“Cái gì cơ?”, cô hỏi, bật ngồi thẳng lên. “Anh sợ em sẽ tình cờ nhắc đến bố mẹ anh khi chúng mình trò chuyện với nhau sao? Đó là điều anh sợ hả? Anh có biết rằng điều này nghe lố bịch lắm không?”.

“Ngay cái giây phút họ đặt chân đến đây thì em bắt đầu ra sức bảo vệ, bênh vực họ rồi. Vô ích thôi Maryellen ạ. Trước đây anh đã nói với em và giờ anh lặp lại cho em rõ nhé. Chẳng có gì thay đổi giữa anh và họ đâu. Không một chút nào cả”.

Cô nao núng trước sự cứng rắn hiện rõ trong từng lời anh nói. “Nhưng Jon...”.

“Anh sẽ không bao giờ nói về chuyện này nữa. Anh để họ đến đây vì em muốn thế, chứ không phải bất kỳ lý do nào khác”.

“Nhưng họ là những vị cứu tinh cho chúng ta đây. Làm sao anh có thể phủ nhận những gì bố mẹ đã làm cho chúng ta chứ? Jon à, họ bỏ nhà cửa để đến đây. Giờ họ phải ngủ trong một khách sạn tí ngoài xa lộ, tất cả là vì họ muốn ở gần chúng ta trong suốt thời gian này. Điều ít nhất mà chúng ta có thể làm là thể hiện lòng cảm kích”.

“Trước đây họ đâu có giúp đỡ anh”, Jon hét lên bằng cơn giận dữ không kiềm chế nổi. “Thay vào đó họ lại nói dối. Họ nên thấy diễm phúc vì anh đã không tố cáo họ tội khai man để rồi họ phải ngồi tù như anh đã từng phải chịu vậy”.

Maryellen cố nén mình, cố giữ bình tĩnh. “Đúng, họ đã nói dối, và cũng vì thế mà anh phải khổ sở đủ đường. Họ đã trả giá rồi đấy Jon ạ, họ trả một cái giá rất đắt”.

“Không đâu Maryellen”, chồng cô quát, “Anh mới là người phải trả giá. Anh mới chính là người phải ngồi sau song sắt nhà tù. Em có biết anh trải qua những năm tháng đó như thế nào không? Em có thật sự muốn biết không? Anh căm ghét họ đây. Anh đã thề sẽ không bao giờ dính líu gì đến ai trong họ nữa”.

Cô đau nhói trước sự gay gắt trong giọng nói của Jon. Anh là một người nồng nhiệt, luôn cảm nhận mọi vật một cách sâu sắc. Bất kỳ ai ngắm những bức ảnh anh chụp đều có thể nhận biết cảm xúc của anh mãnh liệt đến thế nào.

Một bức ảnh đơn giản chụp một con thuyền trống không, gác mái chèo nằm yên nơi bến thuyền cũng là một sự khơi gợi sắc bén. Một nhà phê bình đã từng nói con thuyền gác mái nằm chờ vợ dường như là một vật thể chứa đựng sự trọn vẹn, tuy nhiên nó cũng tượng trưng cho những giấc mơ đã mất, không tìm lại được. Maryellen thích lời nhận xét đó, và cô đã kẹp, giữ nó lại trong một tập báo đặc biệt. Cô tán thành từng lời, từng lời một. Nhiều năm trước đây, cô đã phải lòng những tác phẩm nghệ thuật của anh, cả trước khi cô biết và gặp gỡ anh.

Vậy nên không ngạc nhiên khi cảm xúc vừa tích cực vừa tiêu cực của Jon lại đầy sức thuyết phục như thế. Sự căm hờn bố mẹ trong anh không thể nào thỏa hiệp được. Anh cũng yêu với cường độ cảm xúc mạnh mẽ đó. Maryellen chưa bao giờ nghi ngờ tình thương yêu sâu sắc anh dành cho cô và con cái của họ. Anh hy sinh vì cô, anh thậm chí sẵn sàng từ bỏ mảnh đất này và ngôi nhà mà anh tự tay xây nên, vì cô vì Katie và đứa con sắp chào đời.

Sự im lặng bao trùm giữa họ như một vết thương mới, nhức buốt. Âm thanh duy nhất phát ra vào lúc này là tiếng máy pha cà phê tự động. Jon quay lại nhà bếp rót cho mình một tách cà phê và đun nước pha trà bạc hà trong lò vi sóng.

“Cảm ơn anh”, cô nói khi anh mang trà đến cho cô. Anh ngồi xuống, đối diện cô. “Anh không muốn cãi nhau, Maryellen ạ”.

“Em cũng vậy”. Cô mỉm cười nhìn anh.

“Anh yêu em”, Jon nói. “Anh không cho phép bố mẹ anh chen vào giữa chúng ta. Anh không thể. Họ đã lấy đi của anh nhiều thứ, và anh sẽ không để họ cướp nốt em và Katie từ tay anh đâu”.

Cô nhấp một chút trà và thử đặt mình vào hoàn cảnh anh để suy xét cách nhìn nhận của anh. “Em chỉ nghĩ việc này bất thường thế nào ấy. Điều này trái ngược với lẽ thường, rằng người vợ không hòa hợp với bên nhà chồng”.

Gật đầu, Jon bao tay mình quanh miệng tách. “Anh thích gia đình em”, anh nói. “Chỉ là chính gia đình của anh thì anh không quan tâm thôi”. Anh nhìn đồng hồ và đứng dậy, kết thúc cuộc nói chuyện giữa họ. “Anh phải chuẩn bị đi phỏng vấn đây”.

Lời nói của Jon đột nhiên khiến cô chú ý. Jon đã không nói gì đến chuyện xin một công việc khác. Anh chụp ảnh và bán cho mấy phòng trưng bày, và cô hy vọng sẽ bắt đầu chuyên nghiệp hóa nghề nghiệp của anh vào cuối năm nay, tìm cách quảng cáo và xin giấy phép cho anh. Maryellen tra cứu và đọc được trên mạng internet bằng cách sử dụng chiếc máy tính xách tay mà Cliff cho cô mượn.

“Phỏng vấn hả?”, cô lặp lại. “Anh không hề nói gì với em hết”.

“Cũng chẳng phải chuyện lớn”, anh nói khi tiến thẳng lên cầu thang.

“Nhưng... anh luôn nói với em khi sắp đi phỏng vấn xin việc”. Gần đây, có vài cơ hội đến với anh nhưng không cái nào đạt kết quả. Jon thường trò chuyện với cô rất lâu trước và sau mỗi buổi phỏng vấn. Một lần là xin vào làm trong công trường xây dựng của công ty do Warren Saget làm chủ. Tuy nhiên, Jon phát hiện ra Warren sử dụng nguyên vật liệu kém chất lượng và bỏ qua nhiều công đoạn quan trọng cần thiết. Lúc đó anh ta đang xây một khu chung cư phức hợp và có tin đồn là đã xuất hiện nhiều sự cố và lỗi nghiêm trọng. Mặc dù Jon nắm vững nhiều kỹ năng làm mộc xuất sắc, điêu luyện và họ sẽ rất vui nếu được đảm nhận một dự án xây dựng, nhưng Jon và Maryellen đã thống nhất với nhau rằng anh không nên làm việc cho Warren vì những lý do thuộc phạm trù đạo đức. Seth Gunderson muốn anh trở lại nhà hàng Hải Đăng mới - mặc dù chưa xây - nhưng Jon không thể chờ đợi lâu đến thế. Anh cũng từng xin việc ở một vài nhà hàng khác.

“Anh chắc là mình có đề cập đến nó rồi”, Jon nhún vai khi anh lao lên cầu thang đi vào phòng ngủ.

Không, anh ấy chưa hề nói gì với cô hết, Maryellen sẽ nhớ nếu anh từng đề cập đến nó. Cô có linh cảm anh đang giấu cô điều gì đó. Chỉ là cô không thể nghĩ ra nó là chuyện gì và tại sao thôi. Khi trở xuống lầu, anh đã ăn mặc gọn gàng, chỉnh tề và cạo râu sạch sẽ. Maryellen đã sẵn sàng. Cô chậm chậm đi xuống nhà bếp, ngồi vào bàn.

“Cho em biết về buổi phỏng vấn này đi”, cô nói khi anh ném một lát bánh mì vào lò nướng. Anh đặt một tô cháo bột yến mạch ăn liền vào lò vi sóng và xắt mỏng một quả chuối cho bữa sáng của vợ.

Anh liếc nhìn lên. “Không có gì đặc biệt cả”, anh đáp lại.

“Có phải việc nấu ăn không?”

“Không”, anh nói cộc lốc.

“Hình như có điều gì đó anh không muốn cho em biết. Một điều mà anh nghĩ tốt hơn hết không nên đề cập tới”. Cô lắc đầu. “Trước giờ anh chưa từng giấu em chuyện gì”, cô nói nhẹ nhàng, không che đậy được nỗi thất vọng, buồn bã. “Làm ơn đừng như thế”.

Anh buông một tiếng thở dài như đã dồn nén bấy lâu nay. “Được rồi, nếu em cần phải biết. Anh đến phỏng vấn xin việc tại phòng chụp chân dung ở Tacoma”.

“Nhưng Jon ạ, điều đó cũng tuyệt mà”. Có lẽ đó là sự phung phí tài năng của anh, nhưng cô sẽ không nói ra.

“Anh sẽ chụp ảnh mấy đứa học sinh và...”

Maryellen dần lòng, cố giấu đi sự bất nhẫn. Công việc này không tương xứng với khả năng của Jon. Nó sẽ dập tắt sự sáng tạo trong anh, giết chết niềm đam mê anh dành cho nhiếp ảnh. Không ngạc nhiên lắm chuyện anh tỏ ra miễn cưỡng khi kể cho vợ về buổi phỏng vấn này.

Không kìm được cảm xúc, Maryellen bật khóc nức nở, hai bàn tay ôm lấy mặt.

“Maryellen, đừng như thế”. Anh đến quỳ trước mặt cô. “Em à, đây là công việc duy nhất anh kiếm được vào lúc này. Nó sẽ giúp chúng ta chi trả các khoản chi phí, dù không mang đến phúc lợi nào khác”. Anh vòng hai tay ôm lấy cô.

“Anh sẽ ghét nó lắm”. Anh sẵn sàng phí hoài tài năng hiếm có của mình vào công việc tẻ ngắt này, tất cả cũng vì vợ. Hôn lên đầu vợ, anh nói. “Anh từng làm nhiều việc còn chán hơn, anh sẽ không làm việc này lâu đâu, anh hứa đấy. Anh sẽ không ở nhà nhiều, nhưng...”

“Anh muốn như thế mà. Anh muốn ra khỏi nhà vì... vì anh không thể chịu đựng được việc bố mẹ anh ở đây, và đó cũng là lỗi của em nữa. Đôi lúc em nghĩ đứa con này sớm muộn gì cũng sẽ hủy diệt chúng ta thôi”.

“Đừng mà Maryellen”, anh nhẹ nhàng khuyên can. “Em không thể nghĩ như vậy được. Đứa con này là một món quà dành cho gia đình ta”.

“Em không thể để anh làm công việc này được. Jon, xin anh đấy. Em không chịu đựng nổi”.

“Em yêu, đừng em”. Anh áp hai bàn tay lên má cô và hôn cô triu mến. “Anh yêu em. Anh làm điều này vì chúng ta. Ngay sau khi đứa trẻ chào đời, mọi việc sẽ khác đi. Anh xin hứa”.

“Jon ơi!”.

“Không sao đâu”, anh dịu dàng trấn an vợ. “Mọi việc sẽ ổn cả thôi”.

Maryellen muốn tin anh lắm. Cô mỉm cười lơ đãng khi anh mang bữa sáng đặt lên bàn cho cô, mặc dù cô gần như không thể ăn được.

Lát sau Jon rời đi, Maryellen cô tỏ vẻ bình thường, điềm tĩnh như không có gì khi Ellen và Joseph đến. Ellen ngay lập tức lên lầu thay quần áo cho Katie trong khi Joseph rửa chén đĩa bản chất trong chậu rửa và sắp xếp đồng sách nằm tứ tung quanh phòng khách.

Khoảng chín giờ sáng, ông dắt Katie ra ngoài đi dạo trong ánh nắng rực rỡ, Ellen mang cho Maryellen một tách trà.

“Mẹ nghĩ mình sẽ làm món bánh gà nướng cho bữa tối”, bà nói. “Nó từng là món mà Jon rất thích”.

“Con chắc là anh ấy sẽ rất cảm kích”, Maryellen nói, nhưng lòng vẫn tự hỏi liệu Jon có để ý đến điều đó không.

Justine rất phấn khích khi mẹ gọi điện cho cô và càng hạnh phúc hơn khi gặp mẹ. Buổi chiều muộn hôm thứ tư, họ gặp nhau uống trà ở số 16 đường Lighthouse, căn nhà nơi cô đã lớn lên và hiện giờ vẫn là nơi mẹ cô ở. Trong tâm tưởng, lúc nào Justine cũng nghĩ đó là tổ ấm của mình. Leif đến nhà một cậu bạn học cùng lớp chơi, thế là cô đến trò chuyện với mẹ, chỉ hai người với nhau.

“Dượng Jack đã ra ngoài gặp Pastor Flemming phỏng vấn cho công việc cứu trợ bão của nhà thờ”, mẹ cô giải thích khi mang ra một ấm trà và một đĩa bánh yến mạch nướng đặt lên bàn ăn nhà bếp. Đây là cách Olivia chứng tỏ cuộc hẹn này có chủ đích từ trước - một dịp để hai người riêng tư với nhau. Chỉ cách đây vài năm thôi, Justine không tưởng tượng ra được mình có thể chia sẻ rắc rối với mẹ. Họ hiếm khi trò chuyện hay bàn luận điều gì quan trọng với nhau. Giờ thì cô thấy chuyện này hết sức tự nhiên.

“Mẹ muốn nói chuyện gì với con thế?”, Justine hỏi. Nếu mẹ cô có ý sắp xếp gặp cô trong lúc này để bảo đảm họ không bị cắt ngang, không bị làm phiền thì ắt hẳn phải có lý do.

Olivia liếc nhìn lên khi đang rót trà vào tách. “Mẹ đoán là mình không được tể nhị lắm phải không?”.

“Không sao đâu mẹ. Con là con gái của mẹ mà - mẹ không cần phải rào đón đâu”.

“Sao con không cho mẹ biết tình hình của con trước nhỉ?”. Olivia đặt ấm trà lên giữa bàn rồi ngồi xuống.

Justine với tay lấy tách trà cho mình và thêm vào một muỗng đường rồi chậm chậm khuấy cho đường tan ra. “Con định sẽ quay lại làm việc bán thời gian cho Ngân hàng Quốc gia số một”. Cô tình cờ buột miệng như thể nó chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng chuyện đó không nhỏ chút nào. “Mỗi ngày con đều ra ngoài vài tiếng”. Rồi cô im lặng trong giây lát, tự hỏi liệu mình có nên thổ lộ lý do thật sự không. “Lánh xa Seth giúp con vượt qua tình trạng căng thẳng”, cô thú nhận. Một là cô phải tránh xa chồng mình vài tiếng mỗi ngày trong khi Leif đến trường, hai là cô sẽ hóa điên mất. Cô thấy nhẹ nhõm vì Seth đã đến nói chuyện với Larry Boone về việc đến làm tại xưởng đóng tàu, tuy nhiên vẫn chưa có gì tiến triển. Cô không biết sự chần chừ này là do Seth hay do Larry. Seth hay thay đổi đến mức Justine không dám hỏi vì sợ lại gây ra rắc rối. Mấy tuần nay, sống với Seth cô có cảm giác như bị kìm kẹp. Những suy nghĩ và nỗ lực của anh dường như chỉ tập trung vào việc tìm ra kẻ phóng hỏa. Bất chấp sự cố gắng nói lỏng tình trạng căng thẳng ngăn ngui giữa họ, Seth vẫn dễ nổi điên như thường. Ngọn lửa đã phá hủy nhiều hơn những gì từng là nhà hàng của họ, nó cũng phá hủy chồng cô. Người đàn ông hay nóng giận, vô lý này không phải là người cô đã đồng ý kết hôn và Justine cảm thấy cô không hiểu gì về anh nữa.

“Seth cảm thấy thế nào khi con nhận công việc này?”, mẹ cô hỏi.

Đường đã tan hết nhưng Justine vẫn tiếp tục khuấy. “Con... vẫn chưa nói với anh ấy, nhưng con không nghĩ anh ấy sẽ để tâm lắm đâu”. Cô đoán anh thậm chí còn không nhận ra là cô đã rời khỏi nhà.

“Ôi Justine”. Mẹ cô đọc được nỗi đau trong câu trả lời của con gái. Olivia chồm lên bàn, đặt một tay lên tay Justine.

“Buồn cười ở chỗ, ngày hôm kia con quên bẵng chuyện phải đến hiệu thuốc mua thuốc tránh thai rồi con nghĩ, sao phải nhọc công như thế? Seth thậm chí còn không đến gần con kể từ khi trận hỏa hoạn xảy ra”.

“Nó buồn mà con”.

Cảm giác, tâm trạng của Seth còn nặng nề hơn sự buồn bã rất nhiều, và chuyện ân ái không tài nào cạnh tranh được với nhu cầu phải nổi giận luôn hừng

hực trong anh. Dường như tính cách nhẹ nhàng, mềm mỏng ở người đàn ông này đã tan biến tự lúc nào. Tất cả những gì còn sót lại chỉ là cảm giác bất công và cuồng nộ đè nặng tâm hồn anh.

“Nói rằng anh ấy buồn không che đậy được tình trạng này đâu mẹ ạ. Seth rất nôn nóng, luôn cáu kỉnh và quyết tâm tìm ra ai đã phóng hỏa. Nó đã trở thành nỗi ám ảnh đến rợn người. Anh ấy muốn con cũng phải giận dữ, và không chịu hiểu tại sao con không nổi nóng như anh ấy”.

Olivia hớp một ngụm trà và ngồi dựa lưng vào ghế. “Con rất giận khi bị mất nhà hàng”, mẹ cô nói, “phải không?”.

“Dạ, dĩ nhiên là con giận chứ. Nhưng con muốn cho nó qua đi. Con đang cố không để nó ảnh hưởng xấu đến tâm trạng và gia đình mình. Con chọn cách nhìn nhận và đối mặt với nó như với bất kỳ sự việc đau buồn nào khác. Chúng ta cần phải tiến lên phía trước”.

“Còn Seth thì chưa sẵn sàng để làm thế?”.

“Phải ạ. Và chuyện con không nổi điên lên như anh ấy khiến tình hình càng rối rắm, phức tạp thêm”, Justine nói tiếp, mặt hơi nhăn lại. Cô thôi không tranh luận với Seth nữa. Bất kỳ sự nhún nhường, khuyên nhủ anh chờ đợi kết quả điều tra, hoặc mong muốn đưa ra ý kiến gì mới từ Justine chỉ làm anh giận dữ thêm.

“Gần đây nó có nói chuyện với Jack”, mẹ cô thận trọng bảo.

Điều này khiến cô khá bất ngờ, nhưng rồi cô lờ mờ đoán biết Seth đã làm gì trong những ngày qua.

“Nó tiếp cận Jack và đề nghị cho đăng bức ảnh mặt dây chuyền thánh giá lên báo. Hình như đó là ý kiến của Roy. Ông ấy và Seth nghĩ rằng ai đó có lẽ sẽ nhận ra nó và cung cấp thông tin cho Cảnh sát trưởng. Trong thời điểm này, cuộc điều tra đang bị trì hoãn”.

“Dạ, Jack sẽ giúp Seth chứ?”.

Mẹ cô bốc một cái bánh lên khỏi đĩa. “Mẹ tin là ông ấy bảo rằng sẽ nói chuyện với Cảnh sát trưởng trước và xem liệu điều đó sẽ giúp ích hay cản trở cuộc điều tra”.

Vì Seth muốn thông qua Jack bàn bạc vấn đề này với Cảnh sát trưởng, Justine đoán là Troy Davis ngần ngại không muốn để thông tin lan rộng trong cộng đồng. Nhưng nhiều khả năng Seth đã lén lút sắp đặt nhiều chuyện sau lưng Cảnh sát trưởng nhằm cố gắng giữ lửa cho cuộc điều tra.

“Con cần phải cho Seth biết việc con sẽ đi làm trở lại”, mẹ cô khuyên.

“Dạ”. Nhưng cô không chút vội vã. Họ ít khi nói chuyện với nhau. Vì Leif, mỗi người đều cố gắng tỏ ra tình cảm trước mặt con. Tuy vậy, đối với Justine, họ có lẽ không khác gì đôi bạn cùng phòng. Hay hai người xa lạ.

“Đó có phải là lý do con đi ăn trưa với Warren Saget không?”, mẹ cô hỏi, nhìn thẳng vào cô. Justine sừng sốt, hai mắt mở to. Warren mời cô đi ăn trưa vào tuần rồi, nhưng anh ta đã cẩn thận sắp xếp để họ không bị nhìn thấy. Họ gặp nhau tại một nhà hàng nhỏ, hẻo lánh ở cảng Gig. Nó chỉ xảy ra một lần duy nhất và Justine cảm thấy hối hận suốt từ dạo đó. Làm thế nào mà mẹ cô biết được thì cô không rõ, nhưng nó giải thích cho lời mời uống trà trong không gian riêng tư thế này.

“Mẹ nghe được chuyện đó, phải không?”, cô hỏi mong rằng có thể làm nhẹ đi vấn đề.

“Mẹ có nghe, và có lẽ mẹ không phải là người duy nhất. Mẹ không biết Warren đã trở lại len lỏi vào cuộc sống của con”.

Sự thật không phải như vậy, nhưng nếu nói ra sẽ chỉ làm mẹ cô thắc mắc thêm những điều mà cô không muốn trả lời. “Warren là bạn con”, cô cụt ngùn.

“Bạn con hả Justine?”, mẹ cô hỏi thẳng. Dường như một lời giải thích lúc này là cần thiết, nó sẽ giải tất cả những hiểu lầm. “Không lâu sau khi nhà hàng bị cháy, Seth và con cãi nhau. Con muốn ra ngoài cho khuây khỏa vì vậy mà đã đi xuống bến tàu. Lúc con ở đó, Warren tình cờ gặp con. Bỗng nhiên con bị xây xắm mặt mày. Trước đây con chưa từng bị như vậy và Warren đã rất tử tế với con”.

“Ôi Justine! Đáng sợ thật. Con không sao chứ?”.

Cô gật đầu. “Khi đó con không biết chuyện gì đang xảy ra nữa, nhưng anh ấy đã trấn an và vỗ về con. Rồi tuần trước anh ấy mời con đi ăn trưa và dường như việc này rất có ý nghĩa với anh ấy, vì thế con không thể từ chối”. Cô thở dài. “Lẽ ra con không nên đi. Giờ con hối hận quá”.

“Con có nghĩ đến việc Seth sẽ nói gì nếu nó biết chuyện này không?”.

Justine đã ngây thơ tin rằng sẽ không ai phát hiện được. Kể cả chồng mình. Nhiều giả định xảy ra lắm. Nếu đã đến tai mẹ cô thì sớm muộn gì nó cũng đến tai Seth.

“Ai kể với mẹ vậy?”, cô hỏi.

“Một người bạn luật sư. Cũng không phải Sharon chạy đến mách với mẹ đâu. Cô ấy không biết nhiều về con, nên cô ấy nói rằng đã thấy con ở cảng Gig cùng với bố. Mẹ biết đó không thể là bố Stan của con được và đoán chắc chắn con đã đi cùng với Warren”.

“Sẽ không có chuyện như thế xảy ra nữa đâu mẹ ạ”.

“Chẳng dính dáng gì đến mẹ. Đây là vấn đề riêng tư của con, nhưng mẹ rất ghét nhìn thấy con làm chuyện ngu ngốc khiến con khổ sở và làm tổn thương cuộc hôn nhân của con”.

Mẹ cô nói đúng. Cô phải nói chuyện với chồng mình, nói cho anh biết những hành động của anh nguy hại thế nào. Đôi đầu chưa bao giờ là một việc dễ dàng nhưng họ cần phải kết nối lại với nhau trước khi quá muộn.

Lát sau Justine trở về nhà. Cô không phải đến đón Leif cho đến tận giờ ăn tối, và cô hy vọng, sẽ gặp được Seth.

Nhưng cô thất vọng vì anh đã ra ngoài. Có lẽ cô sẽ lái xe đến nhà bà ngoại. Ngay khi cô chuẩn bị quay ra xe và lái đi thì cửa trước bật mở, Seth bước vào. Penny, con chó nhỏ họ nuôi, chạy ào đến mừng anh.

Cô đứng cách Seth vài mét, hai người nhìn nhau không chớp mắt như thể họ chưa từng thấy nhau bao giờ. Họ cứ đứng yên như thể hai mắt cứ đăm đăm như thế trong một lúc lâu. Không ai bước đi, cũng không ai nói năng gì.

Sự căng thẳng bóp nghẹt cổ họng Justine, đột nhiên mắt cô ầng àng nước, cô hống nghẹn lại. Cô không thể tiếp tục sống như thế này được nữa, không thể cứ giả vờ mọi chuyện đều ổn thỏa khi mà rõ ràng không ổn chút nào.

Justine yêu Seth bằng cả trái tim mình, và không thể chịu được ý nghĩ sẽ mất anh. Nếu giờ đây cô không hành động, cô sẽ mất anh. Họ sẽ mất nhau. Vì sự cấp thiết và vì sợ hãi, cô mạnh dạn tiến một bước về phía chồng mình. Anh cũng bước lên. Hơn cả sự mong đợi, Seth ôm Justine trong vòng tay và hôn cô thắm thiết, như thể hai người vừa gặp lại sau một thời gian dài xa cách. Anh luồn tay vào tóc cô và môi anh lần tìm môi cô. Mắt cô giàn giụa nước mắt. Cô nức nở, đáp trả nụ hôn của anh trong khi anh kéo áo ra khỏi cạp quần mình. Cô cần chồng, cô muốn anh tha thiết.

Justine không nhớ rõ họ vào đến giường ngủ bằng cách nào. Cả hai khao khát quấn lấy nhau như người ta chộp thức ăn lúc bụng đói cồn cào. Thậm chí họ không thể cởi hết quần áo trước khi ngã lên giường, hơi thở sau dồn đuổi hơi thở trước, hỗn hển.

Lúc họ chìm đắm, mê say trong cuộc giao hoan, Seth nửa nằm trên giường, hai chân chống đất, ghì chặt Justine nơi mép giường. Họ vỡ òa trong niềm phấn khích tột cùng, tiếng cười giòn tan chứa chan men tình ngây ngất.

“Ôi Seth ơi”, cô thì thầm, “em nhớ anh quá đi mất”.

Anh đứng thẳng dậy rồi cả hai bò lên giường, nằm nghiêng đối diện nhau. Anh hôn cằm vợ và dùng tay mân mê gò má cô. “Anh là thằng đàn ông ngu nhất trên đời này”, Seth bảo vợ. “Chúng ta mất nhà hàng, điều đó thật bi thảm nhưng anh vẫn còn có thứ quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Em và Leif”.

Nước mắt tràn trên khóe mi, Justine cố nở một nụ cười. Seth tiếp tục vỗ nhẹ lên mặt cô. “Chiều nay anh đã đến gặp Larry Boone”.

Justine cắn môi, bồi hồi chờ nghe anh nói.

“Anh đã có việc làm rồi Justine ạ, bán thuyền”.

Cô oà khóc, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má khi cô vòng tay quanh cổ Seth và ôm siết lấy anh.

“Em vui quá”, cô nói, tiếng nức nở rõ hơn khi nãy. “Mọi việc rồi sẽ tốt đẹp thôi”. Đó là khi cô kể cho Seth nghe về chuyện mình đi ăn trưa với Warren. Nhìn miệng anh mím chặt và đôi mắt nhíu lại, cô biết anh không được vui. Nhưng sau khi thành thật thú nhận với chồng, Justine cảm thấy như thể gánh nặng trĩu trĩu trên vai đã được trút bỏ.

“Em sẽ không gặp anh ta nữa”, cô nói và nhích đến gần hôn anh thật sâu.

“Em hứa chứ?”. Seth hỏi.

“Em hứa”.

Rồi cô kể cho anh nghe về công việc ở ngân hàng mà cô sẽ bắt đầu vào thứ hai tuần sau. Mắt anh lộ rõ sự kinh ngạc. “Em sắp xếp việc này từ khi nào vậy?”, anh hỏi, mặt vẫn còn nhăn nhó.

“Một tuần trước”.

“Em muốn làm việc hả?”.

Cô muốn chứ, vì hàng tá lý do khác nhau. Cô cần phải ẩn mình vào một thế giới khác. Cô cần một việc gì đó để làm, giống như anh, cô thấy mình đang trở nên thừa thãi. Khi còn nhà hàng, cô gần như làm việc mỗi ngày. Giờ rảnh rỗi quá, cô thấy thật trống trải. Và lại, đi làm cũng đồng nghĩa với việc tiền chảy về túi. “Chỉ vài tiếng mỗi ngày thôi. Anh không phản đối chứ?”. Nếu anh không đồng ý, cô sẽ nói với ngân hàng rằng mình không thể làm được.

“Không - hoàn toàn tùy ở em”.

Dù rất ghét đề cập đến chuyện nhà hàng, nhưng Justine cảm thấy cần thiết. “Vậy còn nhà hàng Hải Đăng của chúng ta thì sao?”.

Vẻ đau đớn phủ lên mặt Seth, như thể chỉ nói về nó thôi cũng khiến anh khổ sở. “Anh không biết. Anh không biết như thế nào nữa”. Họ nhìn nhau không chớp mắt, anh đưa ngón tay trở lên vẽ quanh viền môi cô. Anh nhẹ nhàng chạm vào cô, đôi mắt anh ngập tràn sự âu yếm. “Dù chúng ta quyết định thế nào đi nữa, cũng không cần phải là ngay lúc này. Chuyện gì tới sẽ tới, ta sẽ đón nhận và xử lý từng việc một”.

“Được rồi”. Justine thở dài và chà bàn chân mình dọc theo cẳng chân anh. “Em đã rất lo sợ sẽ mất anh”.

“Không bao giờ đâu”, anh thì thầm. “Anh sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra nữa”.

Tuy Seth nói vậy, nhưng Justine vẫn rùng mình vì suýt chút nữa nó đã thành hiện thực.